

Arrest

nr. 56 337 van 21 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de gemeente Baarle-Hertog, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen,
2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 3 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de gemeente Baarle-Hertog van 13 september 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 oktober 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de tweede verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. COLOGNE, die *loco* advocaat B. DE MULDER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, dient op 28 april 2010 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als EU-onderdaan, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Er wordt hem verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 28 juli 2010, een bewijs van aansluiting bij een ziekteverzekering in te dienen.

Verzoeker legt dit stuk voor op onbekende datum. Verzoeker legt tevens loonfiches voor van de maanden februari en maart 2010, waaruit blijkt dat hij werkt onder een tijdelijk contract van 15 februari 2010 tot 15 augustus 2010, een werkgeversattest volgens het model van bijlage 19bis waaruit blijkt dat hij een arbeidsovereenkomst heeft van 15 februari 2010 tot 15 augustus 2010, bewijzen van sollicitaties en een inschrijving bij de VDAB als werkzoekende daterend van 17 augustus 2010.

Op 13 september 2010 neemt de burgemeester van Baarle-Hertog de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, waarin aan verzoeker een bijkomende termijn wordt toegestaan om alsnog de vereiste documenten over te maken. Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 51 § 2 / 51 § 3, derde lid / 52, § 3 / 52, § 4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving / verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 28/04/2010 (datum) door C., P. E. (naam en voornamen) geboren te G. / G., op (in) (...)

van Nederland nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing (2):

X heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij / zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene legde een werkgeversattest voor overeenkomstig zijn/haar aanvraag tot inschrijving als werknemer (art. 50, § 2, 1°) voor de duur van 6 maanden. Betrokkene dient een contract van minstens 1 jaar of van onbepaalde duur voor te leggen. Betrokkene dient ook te bewijzen dat hij beschikt over voldoende bestaansmiddelen (loonstrookjes vanaf mei 2010).

Overeenkomstig artikel 51, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 beschikt betrokkene over een bijkomende maand, namelijk tot 04/11/2010 om alsnog de vereiste documenten over te maken, nl een nieuw werkgeversattest + bewijzen van voldoende bestaansmiddelen.”

Op 11 oktober 2010 deelt de gemeente per fax aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat verzoeker loonfiches heeft voorgelegd voor de maanden juni, juli en augustus 2010.

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/72, § 1 samengelezen met artikel 39/81, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De eerste verwerende partij werd op 8 november 2010 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om de nota en het administratief dossier in te dienen was 16 november 2010.

Er werd geen nota ingediend en geen administratief dossier

Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

2.2. De eerste verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.

Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49). *In casu* blijkt uit de bespreking van het middel hieronder dat aan de grondvoorwaarden waaronder de bestreden beslissing kan worden vernietigd, wordt voldaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel: schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, schending van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. De motivering in de bestreden beslissing

De Burgemeester van de gemeente BAARLE - HERTOOG heeft zich uitsluitend gebaseerd op de loutere vaststelling dat nog geen contract van minstens 1 jaar of van onbepaalde duur voorlag om zijn beslissing te nemen. Verzoeker diende ook te bewijzen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

2. Juridisch kader

Op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet elke administratieve beslissing met redenen worden omkleed en ter kennis worden gebracht van de betrokken vreemdeling.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen¹ legt eveneens een motiveringsverplichting op. Het tweede artikel van deze wet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Het derde artikel voegt hieraan toe dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Artikel 6 van de Motiveringswet van 1991 bepaalt dat de wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

3. Toetsing

3.1. De formele motiveringsplicht werd geschonden

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het een weigeringsbeslissing tot inschrijving.

De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor hem dat hij de mogelijkheid moet hebben de duidelijke redenen te kennen.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.'

In casu beperkt de burgemeester zich tot een algemene en standaardmotivering, die onvoldoende toelaat de deze beslissing naar behoren te kunnen beoordelen.

Verzoeker werpt derhalve de schending op van onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en de artikelen 7 al. 1, 2°; en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet),

De burgemeester van de gemeente BAARLE - HERTOOG heeft zich uitsluitend gebaseerd op de loutere vaststelling dat nog geen contract van minstens 1 jaar of van onbepaalde duur voorlag om zijn

beslissing te nemen. De aaneenschakeling van de onderscheiden contracten geven uiteindelijk meer zekerheid dan een zogenaamd contract voor onbepaalde duur dat in de huidige economisch moeilijke periode ten allen tijde kan worden opgezegd.

Gelet op voorgaande heeft men wel degelijk op kennelijk onredelijke wijze besloten om aan verzoeker het bevel af te leveren het grondgebied te verlaten.

De door verzoeker ingeroepen middelen dienen dan ook gegrond te worden verklaard.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt niet aanvaard.

De burgemeester van de gemeente BAARLE - HERTOOG heeft zich uitsluitend gebaseerd op de loutere vaststelling dat nog geen contract van minstens 1 jaar of van onbepaalde duur voorlag om zijn beslissing te nemen. De aaneenschakeling van de onderscheiden contracten geven uiteindelijk meer zekerheid dan een zogenaamd contract voor onbepaalde duur dat in de huidige economisch moeilijke periode ten allen tijde kan worden opgezegd.

Er dient dan ook te worden besloten dat verzoeker zich niet zijn concrete toestand minstens naar de geest van de wet heeft geconformeerd.”

3.2. In de nota repliceert de tweede verwerende partij dat de bestreden beslissing een beslissing is zonder bevel om het grondgebied te verlaten, zodat verzoeker als gevolg van deze beslissing het land niet moet verlaten. Waar verzoeker aanvoert dat de beslissing onredelijk is omdat hij het grondgebied dient te verlaten, is deze bewering derhalve niet gefundeerd en stemt niet overeen met de genomen beslissing.

De verwerende partij merkt op dat verzoeker een aanvraag deed van een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Het werkgeversattest dat hij voorlegde is maar voor zes maanden. Verzoeker diende een contract van minstens één jaar of van onbepaalde duur voor te leggen. Door zijn opmerking dat hij verschillende contracten en bewijzen van werkbereidheid heeft voorgelegd, weerlegt verzoeker niet de reden waarom de bestreden beslissing werd genomen. Verzoeker gaat ook niet in op de vaststelling dat hij onvoldoende bewijzen van voldoende bestaansmiddelen heeft voorgelegd, zoals loonstrookjes vanaf mei 2010.

De arbeidsovereenkomst voor bedienden waarover verzoeker momenteel beschikt, werd pas aangegaan op 22 oktober 2010 en dateert derhalve van na de bestreden beslissing van 13 september 2010. In deze beslissing kon uiteraard geen rekening worden gehouden met informatie die dateert van na de bestreden beslissing. Bovendien betreft het opnieuw een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur, die loopt van 16 november tot 17 december 2010. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de beslissing onzorgvuldig zou zijn in het licht van de in de beslissing genoemde wetsbepalingen en rekening houdend met de informatie die door verzoeker werd voorgelegd voorafgaand aan de beslissing.

De bestreden beslissing werd afdoende gemotiveerd, zowel in feite als in rechte. Verzoeker kent de motieven van de beslissing, zodat aan de formele motiveringsplicht is voldaan.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8

oktober 1981). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie: verzoeker legde een werkgeversattest voor overeenkomstig zijn aanvraag tot inschrijving als werknemer voor de duur van 6 maanden, hij dient echter een contract van minstens één jaar of van onbepaalde duur voor te leggen en hij dient ook te bewijzen dat hij beschikt over voldoende bestaansmiddelen (loonstrookjes vanaf mei 2010). Ten slotte wordt aan verzoeker een bijkomende termijn van één maand gegeven om alsnog de vereiste documenten over te maken, namelijk een nieuw werkgeversattest en bewijzen van voldoende bestaansmiddelen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat de beslissing uitsluitend steunt op de loutere vaststelling dat nog geen contract van minstens één jaar of van onbepaalde duur voorlag. Verzoeker meent dat de aaneenschakeling van zijn verschillende contracten meer zekerheid geeft dan een contract van onbepaalde duur dat ten allen tijde kan worden opgezegd.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend van een verklaring van inschrijving als EU-burger op basis van artikel 40, § 4, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Er werd hem meegedeeld dat hij bijkomende stukken diende voor te leggen, namelijk een bewijs van aansluiting bij een ziekteverzekering. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker dit stuk heeft voorgelegd.

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoeker niet de vereiste stukken heeft voorgelegd en dat hem een bijkomende termijn wordt toegestaan overeenkomstig artikel 51, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Artikel 51, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“§ 2. Indien de burger van de Unie na afloop van drie maanden niet alle bewijsdocumenten bedoeld in artikel 50 heeft overgemaakt, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de burger van de Unie wordt meegedeeld dat hij beschikt over een bijkomende termijn van een maand om alsnog de vereiste documenten over te maken. (...)”

Artikel 50, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

1° werknemer: een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 19bis;

2° (...)

3° werkzoekende:

*a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven;
en*

- b) *het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's; eventuele gevolge of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;*
4° *burger van de Unie bedoeld in artikel 40 § 4, eerste lid, 2° van de wet:*
a) *het bewijs van voldoende bestaansmiddelen (...) en*
b) *een ziektekostenverzekering;*
(...).”

Uit de bepalingen van artikel 50 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 kan niet worden afgeleid dat een burger van de Unie die een verklaring van inschrijving heeft gedaan als beschikker van voldoende bestaansmiddelen of als werknemer, een arbeidscontract moet voorleggen voor een duur van minstens één jaar, zoals nochtans wordt gesteld in de bestreden beslissing.

Het motief van de bestreden beslissing *“Betrokkene legde een werkgeversattest voor overeenkomstig zijn/haar aanvraag tot inschrijving als werknemer(art.50, §2, 1°) voor de duur van 6 maanden. Betrokkene dient een contract van minstens 1 jaar of van onbepaalde duur voor te leggen”* vindt bijgevolg geen steun in de wettelijke bepalingen ter zake. Bovendien blijkt hieruit dat de aanvraag van verzoeker beschouwd werd als een aanvraag tot inschrijving als werknemer. Nu verzoeker oorspronkelijk een aanvraag heeft ingediend als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, kan worden aangenomen dat de gemachtigde van de burgemeester minstens diende te motiveren waarom hij de aanvraag van verzoeker als een ander soort aanvraag beschouwt en waarom hij om die reden de aanvraag afwijst.

Het motief *“Betrokkene dient ook te bewijzen dat hij beschikt over voldoende bestaansmiddelen (loonstrookjes vanaf mei 2010)”* heeft betrekking op verzoekers aanvraag van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker het bewijs heeft voorgelegd dat hij tewerkgesteld was van 15 februari 2010 tot 15 augustus 2010. Er kan dan ook niet in redelijkheid worden aangenomen dat verzoeker minstens voor de periode mei 2010 - augustus 2010 niet heeft aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. In de motieven van de bestreden beslissing wordt hierover verder geen uitleg verschaft en blijkt niet dat wordt getwijfeld aan de tewerkstelling van verzoeker in die periode. De gemachtigde van de burgemeester is niet op basis van een correcte feitenvinding en evenmin in alle redelijkheid tot de motieven van de bestreden beslissing gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de gegrondheid van dit onderdeel van het eerste middel tot de ruimste vernietiging leidt, dient niet te worden ingegaan op de overige onderdelen van het eerste middel of op het tweede middel.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van Baarle-Hertog van 13 september 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET